

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Resûlullah aleyhisselam Efendimiz'i şöyle bir kuş bakışı, uzaydan Medine'sini izler gibi izlediğimiz zaman bakıyoruz ki, sıradan bir insan değil, sıradan bir peygamber gibi tutulmamış Allah'ın katında. İnsan olmasına insan ama olağanüstü denecek farkların insanı.

Bu olağanüstülüğü sadece Kur'an'dan izlese o kadar farklılık çıkıyor ki karşımıza. Diyeceksin melek gibi tutulmuş, melekler de onun yanına yaklaşacak gibi değil. Bütün peygamberlerin hepsi toplansa onların toplamından fazla diyeceksin, öyle de değil, başka. Abdullah'ın oğlu Muhammed aleyhisselam bir başka.

Sadece Âl-i İmran suresindeki bir ayet büyük bir ipucu veriyor. Allah Teâlâ buyuruyor ki, bütün peygamberlerle peygamber olarak gönderildiğinde bir sözleşme yapmış Allah Teâlâ. Bu sözleşmenin maddelerinden biri de bir gün kulu Muhammed'i bulacak olursa ona tâbi olmaları sözüdür. Peygamberler içinde bir peygamber Muhammed aleyhisselam ama bütün peygamberlerin vazifesi ona talebe olmaktır.

"E ekrartum?" Tamam mı, diye her peygamberden Allah söz almıştır. Sadece bu pencereden bakıldığında karşımıza başka bir peygamber çıkıyor. Tamam, kabul mü? Muhammed'i bulduğunuz zaman ona tâbi olacaksınız. Musa aleyhisselam için Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Musa bugün çıkacak olsa bana iman etmekten başka hiçbir şey onu kurtaramaz." Hâlbuki Musa aleyhisselam da büyük peygamberlerden, beş büyük peygamberden biri.

Allah'ın bu büyük peygamberi bütün peygamberlerin de sonuncusu, peygamberlik müessesesi onunla birlikte düğümlemiş, hâtemü'n-nebiyyîn -peygamberlerin sonuncusu- sallallahu aleyhi ve sellem. Sadece Yemen'de, Arap yarımadasında, Babil krallığında peygamber birisi değildi. Sadece insanların peygamberi de değil. Rahmeten-l'il-âlemîn bir peygamberdi. Cinlerin de peygamberi, insanların da peygamberi, hayvanlara da rahmet getirmek için gelmiş bir peygamber, Muhammed aleyhisselam.

Yine Kur'an'dan takip ettiğimiz zaman bakıyoruz ki Allah azze ve celle, onun büyüklüğünü anlayalım, nasıl bir kul olduğunu anlayalım diye müşriklerle Resûlullah aleyhisselamın mücadelesini bize anlatırken Hicr suresinde buyuruyor ki: "Senin hayatına yeminim olsun ey peygamber, onlar battı gidiyor." Dikkat edin, biz bir şeye yemin edeceğimiz zaman 'vallahi billahi' diyoruz. Allah'a yemin ediyoruz Allah ise muhtaç olmadığı hâlde, yemin etse de etmese de bir şey değişmediği hâlde anlayalım diye, iyi kavrayalım diye "Güneş'e yemin olsun" diyor. Allah dilediğine yemin ediyor. Yemin ettiği

şey sıradan değil çünkü. Bakıyoruz, burada “senin hayatına yemin olsun ey peygamber” diyor.

Anlaşıyor ki Allah’ın nazarında kul Âmine’nin oğlu Muhammed o. Abdullah’ın oğlu Muhammed. Abdülmuttalib’in yetimi Muhammed. Bir insan, yetim büyümüş bir çocuk. “Senin hayatına yemin olsun ey peygamber!” Tanısın kulları diye, nasıl bir peygambere muhataplar. İnsan ama nasıl bir insan. Kul ama nasıl bir kul. Peygamber ama nasıl bir peygamber. Bunu tanısınlar diye. Sıradan bir peygamber olmadığını Kur’an’ın birinci ayetinden son ayetine kadar bulmak mümkündür kardeşler.

Allah, Âdem’den bahsedeceği zaman, ona hitap edeceği zaman “ey Âdem” diye çağırıyor, “sen ve hanımın, cennete yerleşin bakalım” diyor. Âdem diye çağırıyor. 950 sene yeryüzünü dolaşan, hadde hesaba gelmeyen işkencelere muhatap olan ve asla taviz verip gevşemeyen Nuh aleyhisselama hitap edeceği zaman “tamam, gel yerleş bakalım Nuh” diye çağırıyor. Peygamberlerin babası, dedesi olan ve Allah’ın dostu Halilullah, İbrahim’den bahsedeceği zaman “İbrahim, rüyan doğrudur senin” diyor. Üç büyük peygamber babamız, bunlardan söz edeceği zaman isimleriyle çağırıyor. Şu koca Kur’an’da, binlerce ayet kendisine hitaben zimmetli inen Muhammed aleyhisselami, ‘Muhammed’ diye bir kere çağırıyor Allah! “Ey peygamber” diye çağırıyor.

Çünkü bir insana ismiyle hitap etmek ona bir mevki koymaktır. Siz birisine çok hürmet ettiğiniz zaman -Ahmet diye birisine mesela- “Ahmedim, canım Ahmedim” diye hitap edersiniz. Sizden önce mezun olduysa Ahmet abi diye hitap edersiniz. Koltuk sahibiyse Ahmet bey diye hitap edersiniz. Ahmet diye çağırılmaz hiçbir zaman, nezakete aykırıdır bu. Çok üstün biriye ve daha üstü olmayan bir koltukta oturuyorsa ismini anmazsınız, efendim nasılsınız, beyefendi diye hitap edersiniz.

Allah, kullarına terbiye öğretmek için peygamberlerine nasıl hitap edileceğini göstermek için, kulluklarını perçinlemek için onları “Âdem, Nuh, İbrahim” diye çağırdı, hiçbir kere “ey Muhammed” diye hitap etmedi. Çünkü o İbrahim değil, Nuh değil. Dokuz bin sene bile kalsaydı Nuh, Muhammed başka bir peygamberdi. Yeri başka onun. Onun için Kur’an, “ey peygamber” diyor.

Muhammed kelimesi Kur’an’da “Muhammed, Allah’ın elçisidir” diye var. Ona hitap ederken “Muhammed” yok. Kardeşler, gördük ki Resûlullah derken Muhammed aleyhisselam derken sıradan bir insanı bırak, sıradan bir peygamberi bırak, sıradan bir meleği bırak, bir başkasıyla muhatapız biz. Nihayetinde Allah’ın nazarı üzerinde olan ve her türlü iltifatı, her türlü alakayı Allah Teâlâ’nın çok üstün seviyelerde gösterdiği birisi. Hani var ya şu meşhur söz, “sen olmasaydın eflâki yaratmazdım, kâinatı yaratmazdım” diye. Hadis olarak böyle bir şey yok. Ama muhteva olarak var. Bir başkasın ey Muhammed, diye Allah binlerce kere bize hitap ediyor.

Buna rağmen kardeşler, bütün bu saymakla bitip tükenmeyecek üstünlüklere, seçilmişliklere, güzelliklere ve Allah’ın nazarındaki büyük değere rağmen sıradan insan değil, sıradan bir peygamber değil, sıradan bir melek bile değil ama sıradan insan gibi dertler çekmiş. O bile sıradan bir adamdan daha çok dert çekti. Sıradan bir adam değil.

Peygamberlerin, yanında oturacağı birisi değil. Adı bile anılmıyor hürmet ve saygı eksikliği olmasın diye. Ama yetim doğdu. Baba yüzü bile göremedi. Annesinin elini üç gün üst üste tutamadı. Annesi ile teyzesini ziyarete gittiği yolda anasız kaldı, dedesinin elinde yetim bir çocuk olarak. Dedesine razı olacaktı, o öldü amcasına kaldı. Sıradan bir peygamber bile değil; ama emsallerinin çekmediği kadar sıkıntı çekti. Göğsü defalarca yarıldı. Defalarca kalp ameliyatı geçirdi. Sütanesi Halime'nin yanındayken kalp ameliyatı oldu. Miraçtan önce kalp ameliyatı oldu.

Çocukları çok hastalık çekti diyemeyeceğim, 6 çocuk gömdü hayatında, torunları hariç. Analarının (Hatice) hatırası kızlarıyla oturup bir hasret bile gideremedi. Sıradan bir insan değildi, Allah'ın en yüksek makamına ayak bastı, Sidretü'l-Münteha'ya ulaştı ama sıradan insanlardan daha fazla dert çekti. Değerine bakıp çektiği sıkıntıları incelediğimizde hiç anlam vermek mümkün olmayan şeylerle karşılaşıyorsunuz. Çünkü biz insan olarak iyileştikçe, kalite arttıkça bizim gözümüzde sıkıntı da olmaz diye hesap ediyoruz. Bizim formülümüz böyledir. Hâlbuki ona bakıyoruz; kalitede oklar yukarı doğru gösterdikçe eşit paralelde sıkıntıları büyümüş. Biz ise değerlendirirken, mesela bir zat sadece beş vakit namaz kılıyorsa, herhâlde kalp krizi geçirir, solunum sisteminde arıza olur, çocuğu merdivenden düşer ama adam bir de tarikata girmiş, gece teheccüde de kalkıyor, tesbih de çekiyorsa onun çocuğu hasta olmaz, bi' dua eder düzeltir veya astım hastası olması mümkün değil, o bir 'hu' dedi mi mangalda kül bırakmıyor, ciğerlerinde niye sıkıntı olsun diye hesap ederiz insan kafasıyla.

Dönüp Kur'an'ın 1. sayfasından son sayfasına kadar Allah'ın şu tazim ile bize gösterdiği, yok üstünde bir melek dediği, yok üstünde bir peygamber dediği peygamberine baktığımızda ise o azamet yükseldikçe sıkıntının ağırlığının büyüdüğünü görüyoruz. Şöhret ise şöhreti de var, büyük bir ailenin çocuğu olarak doğdu ama sıkıntılarla doğdu, sıkıntılarla yaşadı. Tam 40 yaşında zengin bir kadınla evli olarak, hah şimdi yakaladı rahatlığı denince peygamberlik geldi. Öyle tarikata falan girmede. Gökler yüreğine girdi onun. O bir tarikata girmede, vakfa üye olmadı. İnsanlığı Allah bağrını açıp bağrına koydu. Peygamberlik bu demek zaten. Âlemlere gelmiş bir Peygamber olduğu için de o açılmış yüreğine milyonlarca insan ve sayısını Allah'ın bildiği kadar, katrilyonlarca da cin konuldu. Bütün bu İnsan ve cin yüreğine sıkıştırıldı onun.

Peygamber oldu, tayin gerçekleşti, Ebu Bekir de zaten hizmetinde, dostları da var, ashabı var. Onlara da cennetle müjdelenmiş hayatlar vaat etti şimdi artık herhâlde rahat eder, derken sıkıntı başladı. 1000 kiloda idi sıkıntısı, milyar kiloya çıktı. Sadece filan ayeti indirmek için gelen vahyin ağırlığı bile alınacak olsa ölçü olarak, dayanılmaz sıkıntılara katlandı. Bir defasında bir sahabi, ayaklarını uzatmış oturuyor vaziyetteyken Peygamber Efendimiz'in de ayağı onun üzerindeydi. Ya espri yapmak ya da masaj ettirmek için sahibinin ayağının üstüne ayağını koymuş. O sahabi diyor ki: "Bir ara karşımızdaki dağı kaldırıp ayağımın üstüne koydular ve ayağım koptu zannettim. Ne olduğunu anlayamadım. Bağıracağım, bağıramıyorum. Baktım ki aleyhisselam Efendimiz'in yüzünden terler boşalıyor. Ne oldu, nedir anlayamadık. Biraz sonra bir rahat nefes aldı. Meğer Cebrail aleyhisselam ayet getirmiş." Binlerce ayet böyle indi onun üzerine. Müftülükten tayin belgesi

alıp köy camisine imam olmadı. Arkana panoları koyup panoların gölgesinde seni şuraya tayin ettim, buraya tayin ettim diyen bir müftü olmadı hiç.

Allah'ın yarattığı bütün insanların, kıyamete kadar doğacak-yaşayacak insanların ve cinlerin derdini göğsüne yüklediği bir peygamberlik göreviyle görevlendirdi onu Allah. Sıkıntı üzerine sıkıntı yaşadı. Cennet için çıktığı yolların cehennem gibi şartlarında cennete gitti. Şerefli ve ahlaklı bir ailenin çocuğu olduğunu ve hayatında bir kere şakavari bile yalan konuşmadığını herkes bildiği hâlde, düşmanları bile bildiği hâlde yalancılık, sahtekârlık, toplum bozuculuğu gibi en adi şeylerle itham edildi. O ahlak abidesi şahsiyet bu sözleri duyduğunda bunlar onu teğet geçip gitmedi herhâlde. Yüreğine zehir gibi indi bu sözler. Kulağından kurşun gibi inip kalbini ezdi elbette ama katlandı. Eziyetlere katlandı. “Ben Allah’a davet ediyorum, sizi cennete çağırıyorum” dedikçe karşısındakiler alay ettiler, baskı yaptılar.

Ona baskı yaptılar, etrafındakilere baskı yaptılar, bildiğimiz şeyler bunlar kardeşler. Bunların hepsini biliyoruz. Bunlar için hususî brifing almamız gerekmiyor. Neler çektiğini biliyoruz. Aç kaldığını biliyoruz. Açlığa muhatap oldu. Bir iki ay değil, kıtlık olduğu için de değil. Etrafı kuşatılıp kendisine yiyecek ulaştırılmayacak bir bölgede muhasara altında olduğu için aç kaldı. Üç yıl açlığa katlandı. O ve muhasara altındaki iman eden bir avuç sahabisi ağaçların köklerini kazıp bulup kök yemek zorunda kaldılar.

Hastalık çekti mi? Hem de ne hastalıklar çekti. Son hastalığını nasıl yorumladı? Abdullah ibni Mesud’a, “Sizden iki insan kadar dayanıyorum.” dedi. O hastanede serum takılmış, “benim hastalığımın bir eşi benzeri yok” diyene cevabı bu. İki senin kadar, bir insanın katlanacağı hastalığın iki katı kadar hastalığa katlandı.

Ailesine, o mübarek yuvaya, nikâh şahidi Cebrail olan mübarek yuvaya huzursuzluk girdi mi? Girdi. Hanımlarından dertlendi mi? Dertlendi. O hanımından rahatsız olup öbür hanımına gidince “Ah zavallı kocamı nasıl üzerler” dendi de orada rahat etti mi? Yoksa ikiye mi katlandı sıkıntısı? Evet ikiye katlandı. Hanımları birleşip “ne yapıyoruz biz. Ne rezillik bu. Yahu bizim evimize Cebrail giriyor, tövbe istiğfar edelim” mi dediler yoksa sendikalaşıp hak aramaya mı kalktılar? Sendikalaştılar. O bundan kahroldu mu? Oldu. Mübarek yüzü, tebessümü kaybolmuş Güneş’in akşam söndüğü gibi oldu mu? Oldu. Şu fani dünyada bir gün sabah ve akşam ısıtılmış bir çorba yiyebildi mi 63 senelik zaman zarfında? Hiç nasip olmadı. Belki Peygamber olmadan hele Hatice’siyle bir araya geldikten sonra bir çorba içmiştir günde. Ama Allah’ın adına insanlığın son umut gemisi olan İslam’ın devletini kurduktan sonra bir günde iki çorba içti mi? İçemedi. İnsanlığa açtığı umut kapılarından kendisi hiç giremedi. Fakirler, dullar, yetimler huzur buldular onda, o huzur vermekten huzura vakit bulamadı.

Ama kim bu? O Allah’ın ‘Muhammed’ diye çağırmadığı, adını anmaya kıyamadığı birisi. Sevgi okları, sevgi anketleri onu göstermek için yukarı doğru dizilse Güneş’e kadar uzayacak, öyle seviliyor. Çektiği sıkıntılar da aynı okun yanından gösterilmeye başlandığında insanlık boyutunu aşıyor. Çekti mi bu kadar? Çekti. Bunları çekerken, bütün bu sıkıntıları çekerken mesela; filan hatayı zamanında yaptığı için, şöyle bir yanlışa zamanında bulaştığı için Allah da onu ahirete günahlarıyla gelmesin, dünyada temizleyelim diye mi kanser etti?

Şimdiki benzetmeler açısından söylüyorum: Filanca zat kanser oldu. Üç sene tedavi gördü, öldü. Biz onu yorumlarken kullandığımız ifadelerden biri olarak “gençliğinde de şöyle işler etmişti zaten, temizlendi gitti Rabbine” diyoruz. Bunun için ne diyeceğiz?

Ne etmişti?

Ta Âdem babasına kadar nikâhı olmayan bir kadın analarında, nenelerinde yok. Geçmiş güneş kadar parlak, elhamdülillah. Öyle bir peygamber.

Eli harama hiç değmemiş. Gözü haram görmemiş. Bir insan yavrusu “beni şöyle üzdün” dememiş ona çocukluğundan itibaren.

Hiçbir deve “beni üzdün” diye şikâyetle bulunmamış. Develer ona sığınmaya gelmişler üstelik. Develere bile rahmet olmuş. Hep sevilmiş. Düşmanları bile sevmiş. Ebu Cehil ki onu bu dünyadan gidermek, mübarek vücudundan ruhunu almak için ömür harcadı melun, Ebu Cehil’e oğlu “Baba bu Muhammed’le alıp veremediğimiz nedir? Hakikaten bu adam bizi kandırıyor mu?” diye sorduğunda -ki en iyi şahitlik bir insana düşmanının yaptığı şahitliktir- ne cevap verdi? “Oğlum, Muhammed’in yalanı olmaz. Ama o peygamberlik bizim aileye yakışır. Biz onun ailesine gidemeyiz.” Ebu Cehil’in de hayran olduğu ahlak sahibi. Ama Ebu Cehil’in çekmediği sıkıntıları çekti. Ebu Cehil onun kadar sıkıntı çekmedi bu dünyada. Keyifli bir hayat yaşadı. Kafası kopunca da geberip gitti.

Sevilmişlikte, sevilmişliği hak etmede ölçsüz denecek düzeyde büyük bir makam sahibi. Doğduğundan itibaren 63 senenin her gününe dağıtıldığında dayanılması zor sıkıntılar. Hatta ve hatta her şeyi bir kenara bırak, yetim doğdu bunu kabul ettik, açlık-sıkıntı kabul ettik, dedesi İbrahim’in hatırası olan evi bırakıp hicret etti kabul ettik, çocukları öldü salgın hastalıktan gitti dedik kabul ettik, müşrikler toplandılar Medine’de boğmaya kalktılar e gâvurluk, ne edecek başka, bu akrep bunun için yaratılmış dedik onu da kabul ettik, hanımları eziyet ettiler, bunalttılar, sinirlendirdiler, e ne edecek kadıncağz, haklı onlar da bunalmıştı zaten, geziye götürmemişti onları dedik onu da kabul ettik, ettik, ettik. Bir şeyi nasıl anlayacağız? Aklımızı bir yere koyduk, hepsini kabul ettik anladık.

Fakat “Sana anam babam feda olsun ya Resûlallah” deyip ondan sonra da Uhud’da, Hendek’te göğsünü ikişer metrelik mızrakların önünde çelik siper gibi geren ve fiilen de Resûlullah’a isabet edecek okları bağrına batırıp onun hayatına hayat katan, çocuklarını poşete koyup “senin olsun” diyen, tek çocuğunu getirip ona emanet eden, hediye eden, mallarını ona ve onun arkadaşlarına hediye eden ve peygamberlerini sevdikleri, ona fedakârlık yaptıkları, onun için her türlü hizmete hazır oldukları, Kur’an ayetleriyle sabit olan, hikâyelerle, menkıbelerle, varsayımlarla, savaş anekdotlarıyla filan değil, Kur’an’ın “Evet, siz peygamberinize hizmet ediyorsunuz. İyi işler yaptınız. Güzel hicret ettiniz. Güzel ensar oldunuz.” dediği ashabı... Onlardan niye eziyet gördü peki? Hadi hanımlarını anladık, aile ilişkisidir. Bu ilişki böyle yürür. Bunu anladık. Hanımlarından niye sıkıntı gördü? Bunu biliyoruz. Çocukları niye öldü? Bunu yorumlayabiliyoruz. Açlık niye çekti, bunun bir manası var. Bizans ona niye komplo kurdu? O belli. Ona can veren ashabı niye sıkıntı verdiler sonra? Neden mescitte, onun huzurunda birbirlerine girdiler? Benim sağlığında mı başladınız, diye niye endişelendi? Neden münafıkların organize ettiği ve yeryüzünde hiçbir canlının kabul

etmeyeceği kadar adi, sefil bir iş olan mübarek hanımına iftira kampanyasına ona can vermeye hazır insanlar katıldılar?

İki şeyden dolayı: Birincisi Allah onun dayanma kapasitesinin büyüklüğünü, o kapasiteyi kullarının gözünün önünde yüzlerce alternatifli eziyetlerle insanlığın şahit olacağı bir olay hâline getirmek istedi. Sadece müşriklerden, Ebu Cehil'lerden sıkıntı çeken ama ashabıyla hiçbir sorun yaşamamış olan bir peygamberin ümmeti olsaydık şimdi Yahudi'si, Siyonist'i, Hıristiyan'ı gittikten sonra biz Müslümanlar olarak hâlâ imtihanında olmamızın anlamını çıkaramayacaktık. Düşman ve imtihan olarak Allah'ın bizi test etmek istediği nokta olarak hep Siyonist mi görecektik? Tıpkı Selahattin gibi. Selahattin müşriklerin ve İslam düşmanlarının kökünü kazıyıp gemili gemisiz denize sürdükten sonra Selahattin'in çocukları bu savaşın ve imtihanın bittiğini zannettiler de Selahattin'den elli sene sonra İslam'ı yüz bölünmüş devlet hâline getirdiler. Asıl imtihanı anlayamadılar.

Hâlbuki onlar Resûlullah aleyhisselamın üzerinden Allah'ın imtihanını anlayacak olsalardı müşrikleri Bedir'de doğradıktan, Tebuk'te kovaladıktan, Hendek'te Allah'ın yardımıyla rüzgârla onları Mekke'ye doğru geri püskürttükten sonra Resûlullah'ın mihrabında namaz kıldığı mescitte bile imtihanın hâlâ devam edeceğini siret-i nebiden böyle anlamış olsalardı Akdeniz çöplüğüne attıkları Hıristiyan sürülerinden sonra asıl imtihanın başlayacağını da anlamış olacaktı. Siret-i nebiyi ve Resûlullah'ı sadece nostaljik duygularla, 'ah yetimim vah yetimim' diye Kutlu Doğum haftalarında anan anlayışla baktıkları için Selahattin'in o büyük mirasından büyük bir afet çıkardılar. Bu anlayış devam ettiği için de filanca zat hafız, filanca zat âlim, hadisler bilir, onun orucunun hesabı yok, oruç tutmadığı günler olabilir, genelde hep oruçludur; ama oğlu insanlığın baş belası. Nasıl olabilir bu? İşte öyle olabilir. Tam böyle olur. "Filanca haram yememiş, şüphelilere de yanaşmamış, zaten oruçlu bu adam, niye mide kanserine yakalanmış? Niye bağırsak kanserine yakalanmış? Olur mu hiç?" diye neden düşünüyoruz? Bundan dolayı.

Hâlbuki mümin, "benim peygamberim bile" deyip bir anlayış bandı açmalıdır. Birinci sebep Allah bu manzarayı gözlerimizin önüne sererek bu dünyada bulunuşumuzun asıl maksadını bize öğretmiş olmasıdır. Evet, kulluk yapmak için, iyi mümin olmak için gönderildin ama mümin olmanın, sabaha kadar namaz kılmanın, oruç tutmanın, Kur'an okumanın, infak etmenin ücretinin ödenme yeri burası değildir.

Eğer iyi mümin olmanın ücretini ödeyecek olsaydı Allah, dünyada şu Abdullah oğlu Muhammed aleyhisselama hak ettiği kulluk ücretinin katrilyonda birini, bir miktarını dünyada verecek olsaydı herhâlde o, kanatlanmış olarak gökyüzünde dolaşırdu ücret olarak. Bir kuruşunu bile almadı Allah'tan. "Ben ücret yerine seni tercih ettim." dedi. Allah da onu istiyordu zaten. Onun önüne ücret olarak öyle elli dolar yüz sent filan gelmedi. Baş veznedar, baş muhasip geldiğinde, "Şu dağların önünde altın olarak akmasını ister misin ey Muhammed?" diye sorduğunda, "Ben Rabbimi isterim." dedi. Hâlbuki "gönderin, ashaba da veririz, fakir fukaraya da bir vakıf kurarız" filan dese haram değildi. Cenneti istemiyorum demek değildi bu. Bu bir tenezzülsüzlüktür. Eline başka yollarla geçen üç tane uyduruk, yarısı bakır altını da zaten bir namaz vaktinden öbür namaz vaktine kadar elinde bekletmedi.

Tutmadı. Yani bir öğle namazı kıldı, ikindi olmadan hesabında ne varsa onu “vereyim de kalmasın” diyen bir mantığı vardı zaten.

Uhud dağı altın olarak önüne aksaydı bu fakir fukaranın lehine olurdu. Ama onun hesabına yatırılacaktı bu. Onun hesabına yatırılınca katrilyonda birini almış olacaktı cennetteki ödülünün. Bir, bunu görmek istedi Allah.

İkincisi de Allah, kanun koymuştur. Nedir bu kanunu? Ne istiyorsan onun bedelini ödeyeceksin. Sen öldün. Oğlunun da tanıdık hafızları vardı. Onların da sesi güzel arkadaşları vardı. Toplandılar. Mezara kondun. Ondan sonra açtılar ağızlarını. Okudular, ettiler bir şeyler. Sonra da haydi kalkın arkadaşlar, “Âmin ya Rabb, bu adam var ya, buna öyle sıradan cennete razı değiliz. (Sesi güzel hafız çünkü bunlar.) Firdevs, Adn cennetleri. E oralardan bir yer ayıralım. Bir. Sonra peygamberin yanı başına hemen.” Hemen yanı başına ha. Öyle uzak parsellere de razı değil. Yanı başına Ömer’lerle, Ebu Bekir’lerle, Ali’lerle sarmaş dolaş muhabbetler. E bu kadar hafızın da ricasının geri gönderilecek hâli yok! Elhamdülillâhirabbilâlemîn. Bu tiyatro da böyle olur.

Kanunu ne Allah’ın? Ne istiyorsun? Dilekçende ne yazıyor? Firdevs. Allah cennetleri niye böldü? Niye birine Firdevs diyor, birine Adn diyor? Niye Kevser diye bir nehir var? Niye biliyor musun? Biri geldi “Ya Resûlallah, üstümdeki gömleğim hariç her şeyim fedadır Allah için.” dedi. Biri de saydı saydı, eski paralardan bir tanesini çıkarıp verdi. Beş lira verecek ama eski paralardan olsun yine, neyine gerek. Yenisi daha cazip duruyor. Öbürü tedavülden kalkar. O arada sadakaya gitmiş olsun. Aynı mı etkisi iki durumun?

Biri namaza durdu, ayağına batmış ok parçasını çıkardılar namazda, anlamadı onu. Öbürü de namaza durdu, filan yere sakladığı paranın nerede olduğunu hemen hatırladı. Birinin çocuğu öldü, bunun dedesi daha yaşıyor 85 yaşında, bu 8 yaşında çocuğu niye aldı Azrail dedi. Öbürü de attan düştü. Doktorlar kangren oldu diye ayağını kestiler. O acıyı unutmadan oğlu öldü. Açtı ellerini, “Rabbim” dedi, “dört çocuğum vardı. Birini aldın. Üç bıraktın. Dört organım vardı, birini aldın üçünü bıraktın; sana şükredilmez de ne edilir ya Rabbi” dedi. Bir bu, bir de çiban çıktı parmağında tam düğüne üç gün kala, toplantıya üç gün kala çiban çıktı, yahu pansumanla mı dolaşacağız, ne bu çektiğimiz, mikrobik dünyada yaşıyoruz diye fırtına koparıyor. Aynı mı?

Bu fark nereden kaynaklanıyor? Müracaat ettiğin daire kuzeye bakıyorsa 40 lira istiyor senden firma, güneye bakıyorsa daha çok güneş göreceği için 45 lira istiyor. Bir deprem kararnamesiyle yerle bir edilecek dairenin bile kuzeye bakanıyla güneye bakanının fiyatı farklı. Bir de benim hayatta anlamadığım komik işlerden biridir: Belediye uyduruk bir park yapar, nerede bir melanet, deli varsa o parka toplanırlar, parka bakan daireye de şerefiye vergisi alırlar. Sen parka bakıyorsun, zaten uyunmuyor burada parktaki gürültüden, üstüne devletin tazminat ödemesi gerekirken şerefiye vergisi alıyorlar bi’ de. Aslı çöplük olan, Karun’a bile kalmamış olan şu dünyada bile parka bakan dairenin fiyatı farklı. Kuzeydeki daire çok rüzgâr alıyor diye daha ucuz, herkes güney tarafından daire almak istiyor.

Cennette bu farklar nereden belli olacak? Makam-ı Mahmud’un sahibi isen böyle yapıyor Allah. Makam-ı Mahmud’un sahibiyisen her gün beş defa milyarlarca mümin,

kıyamete kadar yüzlerce milyarı aşacak mümin sayısız kere “Allah'ım, Muhammed'e vesile ver, Makam-ı Mahmud'u ver.” diyor. Nedir Makam-ı Mahmud? Allah'a en yakın makam. Kıyamet günü yüz milyarlarca kere bu söylenecek, bunun önceden bedelini ödedi de gitti. Bu dua hak edilmiş bir duadır. Cenazeden sonra ağıt yakmakla, ey köyümüzün çeşmesini yaptırmakta katkısı bulunmuş bulunan filanca mübarek ölü edebiyatlarıyla değil. Güya köyün çeşmesi yapılırken proje katkısında bulunmuş, dev hayır sahibi mübarek.

Bu bedeller böyle ödendi de Makam-ı Mahmud'un sahibi Muhammed olarak Allah'a gitti, sallallahu aleyhi ve sellem. Onun için biz oturup çocuklarımız niye hasta, niye rahat bir nefes alamıyoruz, niye etrafımızı küfür kuşatmış olduğu hâlde vakit bulsalar bir nefeste bizi öldürecek kadar üzerimize kin yağdırdıkları hâlde üç Müslüman bir araya gelip de bu kadar düşmanın ortasında üçümüz sarmaş dolmaş olalım diye bir vakıf kurup bir sene sonra niye kavga ediyoruz diye düşünmek zorundayız.

Zina, Allah'ın en büyük lanetinin sebebi olarak artık nikâhtan ve helalden daha yaygın hâle gelen bir dünyada artık gözünü açsan zina, tutsan zina, yürüsen zina, bir apartmanın merdiveninden bile rahat inilmeyecek kadar zinanın ucuzladığı bir zamanda Allah nasip etti de ikimiz de Allah'tan korkan insanlar olarak, cehennem deyince ödümüz patlayan kimseler olarak Allah'ın adıyla, peygamberinin sünnetiyle, müminlerin, salihlerin şahitliğiyle nikâhlandığımız yuvamızda niye mini bir cennet hayatı yaşayamadığımızın cevabıdır bu.

“Yahu kardeşim, adamlar helal nedir haram nedir bilmezler, nikâhları var mı yok mu belli değil, her sene evliliklerinin dozajı artarak gidiyor adamlar, uçuyorlar, kanatlanacaklar. Burada şu iyi kul bu iyi kulla evlenir, filan şeyh efendi dualarını yapar, dualar, hatimler... düğün töreni değil mübarek miraç gibi törenlerle evlenir, ay geçmez al sana kötü bir haber.” Böyledir bu kanun, bu kanun böyledir çünkü burası cennet değil, cennet kazanma yeridir. Burası Medine bile olsa Makam-ı Mahmud toprağı değildir. Makam-ı Mahmud'a ulaşma toprağıdır buralar. Gerçekçi ol, aklını başına al, o başının belası kadın, o başının belası kocan seni yükseltmek için Allah'ın sana gönderdiği fırsattır, bunu böyle bil.

Ardı ardına çocuklarının yakalandığı müzmin hastalıklar senin ramazanda yaptığın dualarının gereğidir. Yoksa yalan mı diyordun Allah'a, istemediğin hâlde “bana Firdevs'i nasip et ya Rabbi” diye yalan mı söylüyordun? Cemaat hep bir şey istiyordu, sen de “ne istiyorsa arkadaşlar bana da ondan gönder” mi diyordun? Cenneti öyle mi zannetmiştin? Yani “Ebu Bekir bir şeyler istedi, Ebu Bekir'inkinden bize de gönder ya Rabbi, bizi de oraya al, iyi bir bölümdür herhâlde, oraya gideriz...” öyle miydi?

Eğer Ebu Bekir'sen, bir gün “ben Muhammed aleyhisselama kızımı verdim” diye kanatlanıp uçacak, şöyle gökyüzüne elin degecek kadar mutlu olacaksın. Peygambere kız verdik, kime nasip olur bu, diyeceksin. Öbür gün de bir haber gelecek ki gömülecek toprak arayacaksın kendine, o zaman ağlamaya bile gözlerinde mecal olmayacak. Öbür gün bir haber gelecek ki Allah ayet indirmiş, bu iftiraymış meğer. Yine sevineceksin. İmtihan bu sefer başka türlü olacak. Diyecekler ki sana, “sevindin ama şu kızına ait iftirayı yapan adam var ya, senin yardımlarınla yaşayan bir adam bu.”

Bu sefer “kuruş yok ona, gelmesin kapıma edepsiz. Senelerdir ben ona bakıyorum, o benim kızıma, peygamberin hanımına iftira etmiş. Dili kurumuş, daha görmeyeyim onu diyeceksin, herkes sana “haklısın tabii kargayı neden besliyorsun” diyecek. Bir gün sonra Allah ayet indirecek, “siz Allah'tan hatalarımızın affını istiyorsunuz da size karşı suç işleyenleri neden affetmiyorsunuz?” diyecek. Bir şok daha geçireceksin, sonra gideceksin Resulullah'a, “affettim, helal olsun, gelsin yardıma devam edeceğim” diyeceksin. Al sana imtihan.

Öyle hacı efendi camiye gelip “ulan kuruşu yoktu, damat ettik, iç güvey gibi aldık, ne etti kızıma, haram olsun, düğün masraflarını da vermiştim...” Yok öyle. O Ebu Bekir'in metodu değil.

Derdi biten insan hesabı dürülmüş insandır. Âdem aleyhisselam yaratıldığında, Peygamberimiz'in Medine'de peygamber olacağına karar vermişti Allah. Olsun, kulları görecektir ki sonra ‘bu sıkıntılar hep bizi buluyor’ demesinler diye onu da imtihan etti.

Kimseyi sıkıntı bulmuyor kardeşim. Sen istedin, Allah da faturamı gönderdi. Bu kadar su harcamasaydın. Hiç musluğunu açmazsan sana fatura gelmez. Hem şarıl şarıl su akıtacaksın hem de bu fatura neden geliyor diyeceksin. Mümin belalı insan değildir ama belalara tahammüllü insandır. Mümin bilir ki Allah'ın mülkünde hiçbir karıncanın o minicik ayağını bile bir adım öne atması mümkün değildir, Allah murat etmedikten sonra. Tesettürlü, ahlaklı, iffetli, Kur'an bilir bir kadın olarak bunlar benim başıma niye geliyor demeyeceksin. Tesettürlü olduğum için, iffetli olduğum için, gece Kur'an okuduğum için, eşime hizmeti Allah için yaptığımdan, bunları ben ihlas ile yaptığımdan dolayı son bir onay alıyor Allah, ‘sen misin bunların sahibi’ diye.

“E yıllardır çekiyorum...” evet yıllardır diretiyorsun cennet diye, diretiyorsun, her duanda gençken cennet ver ya Rabbi derken şimdi “istemem, zaten biz dairemizi aldık, taksitleri ödedik” mi diyorsun? Sen kırk sene önce de “ya Rabbi beni Aişe'nin komşusu yap, başka bir şey istemem” demiyor muydun? Yaşlanınca “bizi Aişe'nin yanına almazlar, o genç bir kadındır, başka bir hanımın yanına koy” mu diyorsun? Aynı duanı elli senedir yapıyorsun. Elli senedir bin kere Allah'a beni filan yere koy diye dua ettin. Bin kere de denedi seni Allah.

En başta hiç tartışılmayacak bir şey var ki Allah, Muhammed'inden daha kıymetli birini yaratmadı, sallallahu aleyhi ve sellem. Ondan büyük dostu yok Allah'ın. Hiç bunda lam yok cim yok, konuşulacak bir şey yok ama bir şey daha gördük: Ona ettiğini de kimseye etmedi Allah. Neden? Çünkü o sevginin bedelini dünyada vereceğim dememişti. Sevginin bedeli için Adn cennetleri hazırladı ona.

Şiba vadisinde ashabıyla beraber aç kaldığı, ağaç kabuğu yiyip doymaya çalıştıkları zaman Cebrail geldi, “merak etme, bu durumlar düzelecek, mallarınız olacak, yiyeceksiniz içeceksiniz” demedi. Aç susuz kıvranıyorlar, dövülme, kırbaçlanma... Ashabın çoğu Habeşistan'a hicret etmiş. O kaos ortamında geldi Cebrail, “Sana Allah Kevser verdi, buranın suyunu bırak sen” dedi. Biz burada içmek istiyoruz, deseydi bu sorunlar devam etmeyecekti. Eğer Allah'tan Kevser istediysen birazını bu dünyaya bir termosu koyup gönderin mi diyeceksin? Burası Kevser'den içme yeri değil, Kevser'i hak etme yeridir.

Onu bile Allah bu imtihana böyle tâbi etti. Ben-sen haddimizi bilmemiz gerekmez mi? Ağzımıza kulağımıza dikkat etmemiz gerekmez mi? Nasıl Allah'tan şikâyet ederiz, nasıl deriz ki mümin olduk da başımıza belalar bulaştı, nasıl deriz? Biz bela istemeyiz, belanın sebeplerini kurutmak isteriz, bela aramak yasak ama gelince de göndereni biliriz. O belanın sebebi Siyonizm, sen değilsin ey melun! Sen ki kendi gölgenden de korkarsın, sen ki kendini bile kabul etmiş bir mahlûk değilsin. Ne korkacağım senden yahu, deyip seni göndereni ben tanıyorum, ben bilirim, sen kimsin demek imandır.

O böyle yaşadı. Bu izzeti ile Rabbine gitti. Eğrilip kıvrılmadı, kadın dövmedi, çocukları vefat edince matem tutmadı, hatta ashabıyla meseleler konuşurken kızı haber gönderdi, son torunun da gidiyor, gel ya Resûlallah, dediler. “Haberciye söyleyin, sabretsin. Dünya Allah'ındır, merak etmesin.” dedi. Sonra “bitti... gel...” denince o ölmüş çocuğu kucağına almak üzere gitti, hüngür hüngür ağladı ama hem ağladı hem davasını güttü. Onun peşindeyse yol yordam belli, başka bir metot varsa elbette onu da güderiz ama Allah, “sizin en güzel örneğiniz Resûlullah'tadır” dedi.

Sadece sakalda mı onu örnek alacağız? Öğlenin sünnetinin nasıl kılınacağını ebeste ondan öğreneceğiz, sabrı da ondan öğreneceğiz, aile düzenini de ondan öğreneceğiz, haccı da ondan öğreneceğiz, cihadı da küfre karşı kıyam etmeyi de ondan öğreneceğiz, günün birinde “sana anam babam kurban olsun ya Resûlallah” diyenlerden biri bir vefasızlık yaparsa da vakfi kapatıp gitmeyeceğiz.

O da vakfi kapatıp gitmemişti çünkü. Durumu düzeltip yolumuza devam edeceğiz.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.